

Sygn. akt IIK 33/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 czerwca 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodnicząc: Sędzia SR J. D.

Protokolant: Marzena Bundz

Po rozpoznaniu dnia 4 czerwca 2014 r.

sprawy **S. S. (1)**

urodzonego (...) w W.

syna M. i A. z d. Ł.

oskarżonego o to, że:

w dniu 14 grudnia 2013 r. w W. przy ul. (...), umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 45 ust.1 Ustawy Prawo o Ruchu Drogowym, w ten sposób, że będąc w stanie nietrzeźwości (0,95 mg/l, 0,93 mg/l, 0,99 mg/l, alkoholu w wydychanym powietrzu) prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki C. (...) nr rej. (...)

tj. o przestępstwo określone w art. 178a § 1 k.k.

orzeka

1. oskarżonego S. S. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 178a§1 kk i za to na podstawie art. 178a§1 kk wymierza mu karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, przy przyjęciu wysokości jednej stawki na kwotę 30 (trzydziestu) złotych
2. na podstawie art. 42§2 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat
3. na mocy art. 63§2 kk zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, okres zatrzymania prawa jazdy w okresie od dnia 14 grudnia 2013 r. do dnia 6 czerwca 2014 r.
4. na podstawie art. 63§1 kk zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej kary grzywny okres jego zatrzymania w dniu 14 grudnia 2013 r, przyjmując iż jeden dzień faktycznego pozbawienia wolności jest równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny
5. na podstawie art. 626 § 1 kpk, art. 627 kpk oraz art. 3 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych - zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 555,82 zł (pięćset pięćdziesiąt pięć złotych, osiemdziesiąt dwa grosze) tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę 300 zł (trzysta złotych) tytułem opłaty.

Sygn. akt: **II K 33/14**

UZASADNIENIE

Rozpoznając sprawę oskarżonego S. S. (1) Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 grudnia 2013 roku, około godziny 4.00 I. T.– funkcjonariusz Policji pełniący służbę w patrolu zmotoryzowanym zauważyła pojazd marki C. (...)o numerze rejestracyjnym (...), który poruszał się wolno ul. (...)w W.od jednej do drugiej krawędzi jezdni. Pojazd ten poruszał się wcześniej od kładki na ul. (...)przy (...), do ul. (...), gdzie został zatrzymany. W momencie podjęcia interwencji, gdy funkcjonariusz zauważyła pojazd przejechał on jeszcze odległość około 100 metrów

Dowód: zeznania I. T. –k. 8-9, k. 181-182, wyjaśnienia oskarżonego – k. 180

W związku z powyższym patrol Policji udał się za ww. pojazdem, a następnie zatrzymał prowadzącego. Kierowcą ww. pojazdu okazał się S. S. (1). I. T. poczuła od oskarżonego woń alkoholu. Na miejscu został on przebadany urządzeniem alko sensor, które dało następujące wyniki: I badanie: 0,94 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu; II badanie: 0,96 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, III badanie: 0,94 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Podczas zatrzymania oskarżony zachowywał się spokojnie i nie utrudniał przeprowadzenia czynności.

Dowód: Protokół zatrzymania – k. 2 , protokół przeszukania –k. 10-11, zeznania I. T. –k. 8-9, k. 181-182

Z uwagi na brak możliwości dokonania wydruku z urządzenia badającego stężenie alkoholu u oskarżonego, został on przewieziony do Komendy Rejonowej Policji W. I. Wykonane tam ponownie, o godz. 4. 43 badanie stanu trzeźwości S. S. (1) dało kolejne wyniki: 0,95 mg/l; 0,93 mg/l; 0,99 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

Dowód: Protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości wraz ze świadectwem wzorcowania: k. 5

S. S. (1)jest 25 -letnim kawalerem o wykształceniu wyższym. Ukończył Szkołę (...)w W.– studia magisterskie o specjalności ekonometria. Po odbyciu staży w (...)i Banku (...)P. pracuje obecnie we Francji, jako konsultant w firmie informatycznej. Osiąga dochód w wysokości 3 500 zł netto. Nie był dotychczas karany.

Dowód: Dane o karalności –k. 56, dokumentacja związana z przebiegiem kariery zawodowej oskarżonego –k. 85-138, wyjaśnienia oskarżonego –k. 18-19, k. 179-181

Z uwagi na okoliczność, że oskarżony leczył się psychiatrycznie, został on skierowany na stosowne badanie. Po jego przeprowadzeniu biegli orzekli, że jego stan w chwili czynu nie ograniczał ani nie znosił możliwości rozeznania znaczenia podjętego działania czy pokierowania swoim postępowaniem. Jednocześnie może on brać udział w postępowaniu karnym.

Dowód: opinia sądowo-psychiatryczna –k. 30-32

Oskarżony przyznał się do winy i wyjaśnił, że gdy wracał z imprezy firmowej w dniu 14 grudnia 2013 roku w godzinach porannych postanowił przeparkować pozostawiony pod gmachem (...)przy ul. (...)samochód - na miejsce położone obok mieszkania gdzie miał nocować. Decyzja ta była podyktowana obawą o zniszczenie samochodu. Na imprezie firmowej oskarżony usłyszał bowiem informacje o planowanych manifestacjach pod (...), związanych z rocznicą wprowadzenia stanu wojennego. S. S. (1)wyjaśnił także, że na imprezie spożywał alkohol w postaci drinków i whiskey. Dodał, że nie zdawał sobie sprawy z tego, że może mieć tak wysokie stężenie alkoholu. Oskarżony wyraził skruchę i żałował swojego czynu.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie związanym z tym że przeparkowywał pojazd C. (...)spod gmachu (...) z ul. (...)do ul. (...), gdzie miał nocować. Sąd za wiarygodne uznał również wyjaśnienia wskazujące na ilość spożywanego alkoholu – albowiem uzyskany wynik koresponduje z podaną przez oskarżonego ilością spożywanych drinków i whiskey podczas spotkania firmowego.

Sąd nie dał wiary jedynie motywom oskarżonego co do przeparkowania samochodu a także braku jego świadomości co do pozostawiania pod wpływem alkoholu. Należy zauważyć, że rocznica stanu wojennego przypadała na dzień 13 grudnia 2013 roku, natomiast oskarżony przeparkowywał samochód w dniu 14 grudnia 2013 roku. Obawa o samochód nie uzasadnia także w niczym podjęcia zachowania polegającego na przejechaniu po drodze publicznej odległości od ul. (...) do ul. (...) po uprzednim spożywaniu przez cały wieczór alkoholu. Tłumaczenie takie należy uznać za linię obrony, która nie może odnieść zamierzonego skutku.

Jednocześnie nie można dać wiary wyjaśnieniom oskarżonego we fragmencie, gdzie wskazuje on na brak świadomości co do wysokiego stanu alkoholu w jego organizmie. Oskarżony podczas przebywania na imprezie firmowej spożywał alkohol, w tym wysokoprocentowy, zawarty w drinkach i whiskey. Tego samego dnia nad ranem nie mógł więc w żaden sposób sądzić, że stan działania alkoholu na jego organizm ustał.

Za wiarygodne w całości uznano natomiast zeznania I. T.. Ich treść jest rzeczową relacją przebiegu zatrzymania pojazdu oskarżonego. Nie zawiera ocen czy własnych opinii. Jest także zbieżne z protokołami badania trzeźwości.

Sąd dał również wiarę ujawnionym w toku przewodu sądowego dokumentom, jako że nie były one kwestionowane przez strony, są sporządzone poprawnie, zgodnie ze stosownymi przepisami. Brak jest też podstaw do kwestionowania ich prawdziwości.

Sąd zważył co następuje:

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, na podstawie którego ustalono powyższy stan faktyczny, w pełni pozwala na przyjęcie, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, wypełniającego dyspozycję art. 178a § 1 kk. Przepis ten stanowi, iż odpowiedzialności karnej podlega ten, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym.

Badanie na zawartość alkoholu, przeprowadzone w Komendzie Rejonowej Policji o godzinie 4.43, tj. pół godziny po zatrzymaniu pojazdu oskarżonego wskazało, że znajduje się on pod wpływem alkoholu.

Jednocześnie wynik ten potwierdzają wskazania urzędnika, którym przebadano oskarżonego w momencie jego zatrzymania podczas poruszania się samochodem C. (...). Otrzymane w obydwu badaniach wyniki – tj. 0,94; 0,96; 0,94 mg/l, a następnie 0,95; 0,93; 0,99 mg/l prawie czterokrotnie przekraczają normę, od której zachowanie polegające na prowadzeniu pojazdu mechanicznego po spożyciu alkoholu staje się przestępstwem.

W myśl art. 115 § 16 kk stan nietrzeźwości występuje, gdy zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza stężenie 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

Sąd nie miał też wątpliwości, że zarówno kierowany przez oskarżonego pojazd C. (...) jest pojazdem mechanicznym, jak i że był prowadzony w ruchu lądowym po drodze publicznej.

S. S. (1) jest osobą dorosłą, w pełni poczytalną, z wyższym wykształceniem. Jest doskonale zorientowany w zachowaniach zabronionych i obowiązujących w społeczeństwie normach. Jego stan psychiczny w chwili czynu nie znosił możliwości pokierowania jego zachowaniem. Miał on również w pełni możliwość pokierowania swoim zachowaniem. Oskarżony podjął jednak zachowanie zabronione przez ustawę karną i zdecydował się na prowadzenie pojazdu po drodze publicznej z ul. (...) na ul. (...) czyli przez drogi publiczne znajdujące się w centrum W..

Choć oskarżony wyjaśnił, że nie wiedział, że znajdował się aż pod tak dużym wpływem alkoholu, to jednak mając na względzie, że podczas imprezy firmowej spożywał alkohol w drinkach i whiskey – musiał tym samym przewidywać, że działanie spożywanego przez cały wieczór alkoholu jeszcze nie ustało.

Nie może zniknąć z pola widzenia okoliczność, że powodem zatrzymania pojazdu oskarżonego było poruszanie się kierowanego przez niego samochodu zygżakiem – tj. od jednego skraju jezdni do drugiego. Oskarżony więc

nie w pełni panował nad prowadzonym pojazdem, co przemawia za jego świadomością co do braku zdolności psychomotorycznych po niedawnym spożyciu alkoholu.

Oznacza to, że w pełni istniała świadomość oskarżonego, że może znajdować się w stanie nietrzeźwości oraz, że godził się z taką możliwością. Można więc przypisać oskarżonemu winę w zakresie popełnionego przez niego czynu. Przemawiają również za tym wnioski z uzyskanej opinii sądowo-psychiatrycznej.

Stopień winy w związku z powyższym oceniono jako wysoki. Wpływa na to zarówno bardzo wysokie stężenie alkoholu w organizmie S. S. (2), które to osiągnęło prawie 1 mg zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu. Przekraczało ono znacznie, bo prawie dziesięciokrotnie dopuszczalną w Polsce normę 0,1 mg alkoholu powietrzu.

Przy ocenie stopnia winy wzięto również pod uwagę, że S. S. (1) poruszał się po ulicach w centrum W. i przebył dość znaczną odległość od ul. (...), gdzie jak wyjaśnił pozostawił pojazd do ul. (...), gdzie dokonano zatrzymania pojazdu.

Stopień szkodliwości społecznej w niniejszej sprawie jest również bardzo znaczny. Zachowanie oskarżonego jest wysoce naganne. Godzi w poczucie bezpieczeństwa uczestników ruchu drogowego. Jest też zachowaniem, którego pomimo licznych kampanii edukacyjnych, a także zaostrożenia przez ustawodawcę reguł odpowiedzialności karnej nadal nie udało się wyeliminować z dróg w Polsce. Oskarżony był pod tak dużym wpływem alkoholu, że kierowany przez niego pojazd poruszał się od jednej krawędzi jezdni do drugiej.

Oskarżony mając pełną świadomość tego, że na imprezie firmowej spożywał alkohol zdecydował się na zabronione w takim przypadku prowadzenie pojazdu po drodze publicznej. Zachowanie takie bardzo silnie godzi w dobra chronione art. 178 a § 1 kk, tj. bezpieczeństwo ruchu drogowego i wszystkich jego użytkowników – tj. kierujących innymi pojazdami mechanicznymi, rowerzystów i pieszych.

Sąd miał też na względzie to, że oskarżony poruszał się ulicami znajdującymi się w samym centrum W.. Ruch drogowy i pieszy występuje na tych ulicach o każdej porze dnia i nocy i nigdy nie zamiera – z uwagi na znajdujące się w centrum W. liczne lokale rozrywkowe i kulturalne. Miejsca te nawet w weekendy powodują intensywność tego ruchu, w tym również w godzinach porannych, co potwierdziła funkcjonariuszka policji stwierdzając, że w chwili zatrzymania oskarżonego ruch drogowy istniał, chociaż w niewielkim natężeniu.

Wzięto też pod uwagę, że oskarżony jako osoba dorosła, z wyższym wykształceniem, nie zwrócił należytej uwagi na to, że po spożyciu alkoholu tego samego wieczora jego stan może być daleki od pozwalającego na udział w ruchu drogowym jako kierowca.

W tym miejscu należy wskazać, że Sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia wniosku obrońcy oskarżonego o warunkowe umorzenie postępowania. Zastosowanie tej instytucji, opisanej w art. 66 § 1 kk, jest możliwe jedynie w przypadku gdy wina i stopień społecznej szkodliwości czynu nie są znaczne. Ustalony powyżej stopień winy i społecznej szkodliwości przemawia za brakiem możliwości skorzystania przez oskarżonego z dobrodziejstwa warunkowego umorzenia postępowania.

Kierując się dyrektywami zawartymi w art. 53 § 1 i § 2 kk, Sąd uznał, że adekwatną dla oskarżonego za zarzucany mu występek będzie kara grzywny 100 stawek dziennych, przy przyjęciu wysokości jednej stawki na kwotę 30 zł.

Wymierzona oskarżonemu kara uwzględnia omówiony powyżej wysoki stopień winy i równie wysoki stopień społecznej szkodliwości przestępstwa polegającego na prowadzeniu pojazdów mechanicznych pod wpływem alkoholu. Jednocześnie, w ocenie Sądu, najważniejszymi celami kary w tym przypadku winny być przede wszystkim cele wychowawcze. Orzeczona kara grzywny oraz jej wysokość spełni te cele w zupełności.

Dochody osiągane przez oskarżonego wpłynęły na określenie stawki dziennej w wysokości 30 zł – co przy ich pałapie w kwocie 3 500 złotych netto oraz braku osób najbliższych na utrzymaniu, nie jest rażącą wysokością.

Mając na uwadze ustalony wysoki stopień winy i szkodliwości społecznej Sąd uznał, że 100 stawek dziennych grzywny pozostaje w adekwatnym związku z ustalonym stopniem zawinienia.

Grzywna w takim wymiarze odpada też potrzebom kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, gdyż świadczy o stosownej reakcji wymiaru sprawiedliwości na niewątpliwie niepożądane zachowania w postaci prowadzenia pojazdów pod wpływem alkoholu. W ocenie Sadu wpłynie ona także na samego oskarżonego i spowoduje, że w przyszłości nie popełni on już więcej przestępstwa.

Jednocześnie, przy wymierzaniu kary wzięto pod uwagę dotychczasową niekaralność oskarżonego, oraz to, że jest osobą prowadzącą ustabilizowany tryb życia. Sąd miał na uwadze, że było to zachowanie jednorazowe, o charakterze incydentalnym. Uwzględniono również fakt, że oskarżony przyznał się do zarzucanego mu czynu i wyraził skruchę z powodu swojego zachowania. Z tego też względu Sąd uznał, że kara o charakterze wolnościowym będzie w tym przypadku w pełni uzasadniona.

Sąd zgodnie z art. 63 § 1 kk zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, zaokrąglając go do pełnego dnia. S. S. (1) został zatrzymany 14 grudnia 2013 roku i tego samego też dnia zwolniony.

W związku z powyższym na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczono 1 dzień rzeczywistego pozbawienia wolności, przyjmując że dzień ten równa się dwóm dziennym stawkom grzywny.

Kierując się dyrektywami z art. 53 § 1 i § 2 kk, których realizację omówiono powyżej Sąd wymierzył środek karny zakazu prowadzenia pojazdów na okres trzech lat.

Jego wymierzenie, w myśl art. 42 § 2 kk, jest obligatoryjne, a następuje na okres od 1 roku do 10 lat. Orzeczony okres w wymiarze 3 lat pozwoli S. S. (1) na przemyślenie jego zachowania, kiedy będzie on wyeliminowany, jako kierujący pojazdami z ruchu drogowego. Czas ten jest jednocześnie adekwatny do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości popełnionego występku. Stopień ten, jak wyżej wskazano, oparto na znacznym przekroczeniu dopuszczalnych norm stężenia alkoholu w organizmie oskarżonego oraz na poruszaniu się po drogach publicznych w centrum W..

Stosując art. 63 § 2 kk Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 14 grudnia 2013 roku do dnia wyrokowania w niniejszej sprawie.

W myśl art. 626 § 1 kpk w orzeczeniu kończącym należy określić kto w jakiej części i zakresie ponosi koszty procesu.

Zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 627 kpk Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa ww. koszty na które to składają się: opłata w wysokości 300 zł, co stanowi 10% orzeczonej kary grzywny – wymierzona zgodnie z art. 3 ust. 1 Ustawy o opłatach w sprawach karnych oraz wydatki poniesione przez Skarb Państwa w wysokości 555,82 zł podczas postępowania sądowego i przygotowawczego. W ocenie Sądu możliwości oskarżonego, jego sytuacja majątkowa i wysokość dochodów pozwalają mu na uiszczenie kosztów procesu w pełnej wysokości.